

равнодушенъ зритель. който минава покрай тѣхъ и ги изглежда съ хладенъ, безучастенъ погледъ. Това бѣ най-голѣмата трагедия на неговия животъ — великото недоразумѣние го придружаваше до послѣдния му часъ и живота го погуби, безъ да знае, че той погубва онзи, който отъ безгранична любовъ къмъ него и къмъ хората, трѣбоваше да стане тѣхенъ противникъ.

Свѣта на всѣкждѣ му показваше жбитѣ си и го даряваше съ отрова, дребнавостъ и злоба, а той стоеше извънредно високо надъ всичко това, бѣ прѣмного голѣмъ, за да не приеме да се бори съ него. Той нѣмаше равенъ на себе нито между приятели, нито между врагове. Нѣмаше нито единъ въоръженъ съ сѣщия шлемъ и копие като него, срѣщу когото той да би могълъ да застане и да каже: «Удряй, азъ ще ти отвърщамъ!» На всѣкждѣ го нападаха изъ засада, той нигдѣ не срѣщна врага лице срѣщу лице и почувствува едно велико отвращение отъ този дребенъ, пълзящъ и жалкъ свѣтъ . . . Затова той рѣши да намѣри врагъ равенъ на себе си и достоенъ за умразата му. И ето, че той събра злинитѣ и отровитѣ на живота, сложи ги въ душата си, прѣоцѣни и прѣсздаде отъ тѣхъ достойния врагъ и поведе въ себе си борба съ него. Изъ подъ нея поникнаха дивни цвѣтове и отъ злото въ свѣта и страданието въ себе той създаде бисери за онѣзи, които го бѣха дарили съ отрова и злъчъ . . . Тя създаде величавата «Кървава пѣсень» на неговия животъ, въ която има възторжени възгласи на побѣда надъ свѣта, но сѣщо така и нечовѣшки ридания и часове на велико униние. Пѣсеньта му е недопѣта, но нейниятъ отзвукъ се носи и ще се носи надъ нашата опечалена страна . . .